

22 YTTRANDE VID LANTDAGEN 19.III 1872

Protokoll fördt hos högl. ridderskapet och adeln

Herr *Snellman*: Äfven jag erkänner det önskliga deri, att det finska folket måtte gå så långt som möjligt fram på en bana, som man anser höra humaniteten till, och jag erkänner fullkomligt, att den petition, hvarom fråga är, har ett sådant syfte. Men det är tillåtet för hvarje folk att, under sina sträfvanen att ställa sig i jemnbredd med de mest bildade nationer, likväl afse sina egendomliga förhållanden och taga i betraktande, huruvida landets nytta och gagn, folkets framtida välfärd i sjelfva verket medgifva ett hastigare eller långsammare framåtskridande på denna bana. Det kan icke nekas, att det visserligen är det nyttigaste för ett folk att sluta sig till ett sådant framåtskridande; att stigande humanitet och humana åsikter hos ett folk redan äro af stort gagn och utgöra en sann vinning. I detta afseende anser jag äfven petitionen vara förtjent af allt afseende. Men då vi å andra sidan betrakta vårt lands egendomliga förhållanden och känna, huru stor judebefolkningen i kejsaredömet är, i hvilken belägenhet densamma befinner sig, och dessutom känna, att ett obetingadt tillträde till Finland, såsom utskottet föreslår, eller till finsk medborgarerätt, såsom petitionen synes åsyfta, skulle erbjuda denna befolkning många och stora företrädesrättigheter framför de rättigheter, densamma i kejsaredömet åtnjuter, måste jag i öfverensstämmelse med de herrar af det höglofliga ståndet, som motsätta sig petitionsförslaget, anse det vara ganska betänkligt att utan vidare öppna vårt lands gränser för denna judebefolkning. Om likväl den af utskottet föreslagna petitionen med den ändring, som blifvit föreslagen, inskränkes derhän, att hos H. K. Maj:t underdånigst anhålla om öfverlemnandet till ständerna af ett förslag till författning angående de vilkor, under hvilka judarne kunna anses böra vinna finsk medborgarerätt, så finner jag för min del icke, att en sådan petition skall komma att medföra någon fara. Jag vädjar i afseende å propositionens innehåll till regeringens vishet, och hoppas, att det blir ständerna förbehållet att framdeles pröfva, hurudana dessa vilkor böra blifva.

23 YTTRANDEN VID LANTDAGEN 21.III 1872

Protokoll fördt hos högl. ridderskapet och adeln

Herr *Snellman*: Med afseende på vådan deraf, att de stora skogarne, som tillhöra dessa socknar, kunde komma att åt invånarene öfverlemnas, om också på kort tid, till fri sköfling, skulle jag för min del tro, att en stor pluralitet bland ständerna icke önskar, att de åtgärder, som regeringen till skogarnes skydd vidtagit, måtte återgå. Af den diskussion, som hos höglofliga ridderskapet och adeln förekommit, vågar jag sluta, att äfven i detta höglofliga stånd denna åsigt är åtminstone väl allmän. För min del har jag funnit endast en allvarlig och något allmännare delad betänklighet härvid, nemligen i afseende å upphäfvandet af roteringen inom de ifrågavarande socknarne. Det är i detta afseende, som antagandet af utskottets betänkande har synts väcka tvekan. Vidare hafva många förenat sig om de önskningsmål, som äro uttalade i friherre von Troils reservation, och för min del ber jag också att få biträda desamma, att uttala dessa eftergifter såsom önskningsmål, icke uppställa dem såsom vilkor. Men jag vågar föreställa mig, att,

om till dessa önskningsmål skulle läggas ännu en önskan i afseende å roteringen, desamma, de förbindelser, som knektekontrakterna ålägga alla dessa socknar, måtte blott tillsvidare blifva beroende, så att alla dessa socknar skulle frikallas från deras uppfyllande för någon längre tid; jag säger, om äfven denna omständighet skulle ingå såsom ett önskningsmål uti den ifrågavarande reservationen, så tror jag, att mången skulle med densamma förena sig, och för min del är jag beredd dertill. Herr von Alfthan, som i reservationen deltagit, har för sin del redan antydt sitt bifall till en sådan modifikation af reservationen, och om också öfrige herrar reservanter derpå skulle ingå, skulle med denna reservation den nådiga propositionen kunna antagas. Kommissioners inrättande och allt annat, som kan fördröja utförandet af skattläggningen och förhållandenas i dessa socknar reglerande, allt sådant anser jag för min del vara ganska betänkligt, hufvudsakligen med afseende derpå, att hvarje dröjsmål hos ständerna att godkänna de af regeringen vidtagna åtgärderna, att definitivt godkänna dem, skall hos befolkningen nödvändigt väcka hopp om en möjlig ändring, hos dem underhålla ett fortfarande missnöje och hindra dem att vända sin håg och kraft till de förvärfskällor, som kunna bereda ett verkligt välstånd. Jag hyser denna åsigt med så mycket mera fasthet, som min öfvertygelse länge varit den, att så länge vår befolkning eger skogar att sköfva, betydliga skogar till försäljning, den kommer att kvarstå på gränsen till vildens tillstånd, såsom också erfarenheten öfverallt vittnar, att der ännu skogar finnas att i betydligare mon anlitas, der lefver befolkningen i fattigdom och i allt öfrigt elände. Således, jag tager mig friheten upprepa det, allt som skulle gifva denna befolkning hopp att kunna återgå till den gemensamma fria dispositionen öfver miljoner tunnland skog, allt detta vore i sjelfva verket icke lämdande till dess sanna fördel.

Herr *Snellman*: Med afseende på hvad en ärad talare nämnt angående ett möjligt missnöje hos invånarne med de åtgärder, som blifvit tillsvidare af regeringen vidtagna, så synes mig att man, utan att hafva varit på ort och ställe, kan sluta dertill, att de icke kunna vara belätne från sin synpunkt. Ty då knektekontrakterna utesluta allt storskifte, och således all skog utgör en allmänning, så har naturligtvis den jord, hvilken nu tagits under kronans vård, i sjelfva verket utgjort en allmänning med tillgång för hvar och en af sockens inbyggare. Det tycks vara sjelffallet, att, då de numera äro hindrade från att fritt begagna dessa skogar, de icke kunna vara fullkomligt nöjde. Jag ber också att, hvad vigten af dessa skogars bevarande och gagneligheten af de åtgärder regeringen vidtagit angår, få anföra, att skogsvetenskapen ännu kan behöfva lång tid att både teoretisera och praktisera för att komma till en fast öfvertygelse i afseende å skogarnes inverkan på klimatet. Men för de i denna vetenskap icke invigde synes det mig vara ett tillräckligt bevis för vigten af skogarnes bevarande i vårt land, att hela norra delen af europeiska Ryssland är en ödemark, emedan detta land icke har skydd mot ishafvets vindar. För öfrigt ber jag om förlåtelse, ifall jag misstydtt herr von Alfthans yttrande. Jag vågar likväl vidhålla antagandet af regeringens proposition, dock med tillägg af de önskingar, som innehållas i friherre von Troils reservation och äfvenså med den inskränkning, att invånarnes i dessa socknar skyldigheter, såvida det på gjorda kontrakt beror, icke skulle upphäfvast, utan, såsom också propositionen det föreslår, bibehållas, men endast tillsvidare och med den invånarne gifna försäkran, att desamma icke skulle komma till tillämpning under en längre eller kortare tid.